

[Anker Lau.]

udslettelse. Resultatet af denne store beskedenhed er altså, at det radikale venstre og retsforbundet nu møder som fanebærere for det store socialdemokrati med en valutalov, som er en beskyttelseslov, der kan sidestilles med en toldlov — som hr. Rytter rigtigt gjorde det forleden aften — og man kræver den gennemført for hele to år.

Jeg ser ikke andet, end at det må blive vor opgave i det kommende udvalg at finde ud af, hvor dybt denne beskyttelse går, hvor stærkt den virker på de mere afgørende områder, og hvor berettiget den eventuelt kan være på andre områder. Vi må have besked om, hvor langt regeringen vil gå i retning af fortsat liberalisering, også af hensyn til den inflation, som stadig væk flyder stærkere her i landet end ude, og vi må finde ud af konkurrencens virkelige betydning for vort prisniveau.

Endelig — og det er vel det allervigtigste — må vi tilpasse denne lov og dens administration til den mulighed, at vi snart skal træffe beslutning om de europæiske markedsplaner. Hvis vi er bag efter de andre lande på disse områder, hvis vi her har ordninger og restriktioner, som kommer på tværs af det, der muligvis skal gennemføres, vil vi være dårligt stillet; det er af betydning for hele den danske produktion, at den indstiller sig på den rationalisering og mekanisering, som ikke hidtil har været mulig eller nødvendig i et lille, lukket, dansk marked, men som vil give store muligheder på det euroæpiske marked.

Vor endelige stilling til lovforslagets gennemførelse vil helt afhænge af de resultater, der kan opnås, når vi i et udvalg kommer i gang med disse undersøgelser.

Weikop: Man kan vist med sandhed sige, at den højtærede handelsminister ikke giver ved dørene, for det har da i alt fald ikke hjulpet det fjerneste, at de tre højtærede ministre hr. Viggo Starcke, hr. Søren Olesen og hr. Oluf Pedersen bønfaldende har rakt hatten frem. De har ikke fået en skil-

ling. Ministeren har smækket døren hårdt i for næsen af de tre supplikanter. Han har end ikke villet give dem fem flade øre for retsforbundets program, men vel sagt det samme til de herrer, som den højtærede minister har skrevet i Politiken: at retsforbundets program er uden værdi og slagkraft, når et ansvar skal bæres. Retsforbundets og den højtærede minister hr. Viggo Starckes krav har jo gennem årene været lukning af varedirektoratet, ingen importregulering, fri import, ingen restriktioner o. s. v. I skrift, i tale, gennem æteren er kravet hamret fast, og så sent som i sommer slog den højtærede minister hr. Viggo Starcke atter fast, at det er den nuværende regerings agt at forenkle og nedsætte toldsatserne, undersøge muligheden af liberaliseringens fremme og lukningen af varedirektoratet. Da var hr. Viggo Starcke højtæret minister.

Hvad er det så, den højtærede handelsminister siger hertil? Ja, han siger: vi — det må vel være regeringen inklusive de tre retsstatsministre — anser det for nødvendigt fortsat at have en lov, der kan regulere importen, og vi må også bevare varedirektoratet, eller hvad det nu kommer til at hedde — som den højtærede minister sagde i sin fremsættelsestale. Jeg forstår godt, at den højtærede handelsminister ikke tillægger det nogen som helst betydning, hvad institutionen hedder, for den højtærede minister mener jo, at den skal bevares og beskæftige, som det blev sagt for lidt siden, mindst 350 mennesker. Jeg spørger mig selv, om det nogen sinde tidligere er hændt, at tre ministre er blevet klædt af af en ministerkollega som i dette tilfælde. Politisk ynkeligt og politisk afklædt står det parti, der ikke undså sig for at hænge navnene ud på gader og stræder på dem, der stemte for toldloven i sin tid. Retsforbundet har søgt ved hæmningsløs agitation at kapre vælgere blandt de erhvervsdrivende og forbrugerne. Mon ikke de erhvervsdrivende, der har næret tillid til retsforbundets gyldne løfter, med store forventninger har set hen